Siis ütles Kaarli: „Jah, se hea õppetaja! ta tulli saggedaste meie koli, lugges ja pallus meiega seltsis Jummalat. Temma ütles mulle ka, et ma wägga haige pean ollema, et ma kül pean surrema, ja mul on wägga hea meel, et ta mulle tõt on räkind, sest emma ütles ikka, et ma terweks piddin sama, ja ommeti ollin ma ühhesuggune haige. Õppetaja aitab mind surma wasto walmistada ja rägib minnoga ni kännaste ja armsaste. Oh, Tawet, kui hea on Jummal iggaühhe wasto! — ka minno waese lapse wasto!“—

Tawet olli seggaseks sanud, tahtis lapsokessele, kes teädmatta temma juhhatajaks ja maenitsejaks olli sanud, wasto räkimisse sannad räkida, agga — tohter tulli tuppa. Taweti jut jäi räkimatta, ta wõttis lua, läks omma paika ammetisse. Agga kui ta pühkis, siis seisis ikka weikesse Kaarli kahwatand näggo ta silma ees, ja ta waikne heäl olli ta körwus, mis ütles: „Oh kui hea on Jummal iggaühhe wasto! ka minno waese lapse wasto!“

Ei tea, ehk se ei olnud ommeti õige, kui ma rikkaste luggo ja põlwe heaks piddasin. Mis annab selle lapsokesse sedda kannatust, sedda rahho? — Seält tullewad pisokessed lapsed, towad wanna Tawetile koppika. Kui need lapsed mõda ollid läinud, tulli se wanna herra, kes ikka rohkeminni olli andnud, kui monni teine andja, agga tänna olli ta ükst, tuikus õiete pitka keppi warral edasi. Ta olli ni kahwatand, nago olleks ta haige olnud, — leina märk olli kübbara peäl. Jah, Tawet moistis jo ärra, et se noor mees, kes temma melest kui illus õieke olli, et se nüüd issa körwast ärranärtsinud. Wanna Taweti kohtas jäi se herra seisma; ta silmad ollid nuttust tuhniks läinud, ei näinud õiete rahha, mis Tawetile tahtis anda. Panni wimaks sure rahha Taweti peo peäle ja ütles: „Mo poisi pärrast, — kes sind ei põlgnud.“ —

Tawet mõtles nüüd sedda, et sel wannal saksal, kellel kellegist aialikkust warrast pudust polnud, et sellele nüüd keige warra jures